

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2001/16 WA

in de klacht nr. 063.00

ingediend door:

en door:

hierna te noemen 'klagers',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer. De Raad heeft aanleiding gevonden, alvorens uitspraak te doen, verzekeraar in een zitting van de Raad te horen.

Voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, is het navolgende gebleken.

Inleiding

Op 23 maart 1994 heeft tijdens een rugbywedstrijd een van de deelnemers ernstig letsel (een hoge dwarslaesie) opgelopen. Klagers zijn een volledige rechtsbevoegdheid bezittende rugbyvereniging, waarvan de gelaedeerde lid was, en degene die is opgetreden als begeleider van het team en tevens de wedstrijd als scheidsrechter heeft geleid. Klagers waren ten tijde van het ongeval elk van beiden bij verzekeraar tegen het risico van aansprakelijkheid verzekerd voor een maximumbedrag van f 1.000.000,- per gebeurtenis.

In de voor klagers geldende polisvoorwaarden is bepaald:
'Zonodig boven het verzekerd bedrag per gebeurtenis worden vergoed:

(...)

de kosten van in opdracht of met goedvinden van (verzekeraar) verleende rechtsbijstand;
(...)'.

Voorts is in de polisvoorwaarden bepaald: 'Heeft (verzekeraar) ten aanzien van een vordering van een verzekerde een definitief standpunt ingenomen, hetzij door het afwijzen van de vordering, hetzij door (een aanbod van) betaling bij wijze van finale afdoening, dan vervalt na 1 jaar, te rekenen vanaf de dag waarop de verzekerde of zijn/haar gemachtigde van dit standpunt schriftelijk kennis kreeg, ieder recht ten opzichte

2001/16 WA

van (verzekeraar) terzake van het schadegeval waarop de vordering was gegrond, tenzij verzekerde binnen die termijn het standpunt van (verzekeraar) heeft aangevochten.'

In een door de gelaedeerde tegen klagers gevoerde procedure heeft de rechtbank in een tussenvonnis van 28 oktober 1998 geoordeeld dat de scheidsrechter/begeleider onzorgvuldig had gehandeld en dat de rugbyclub wegens het gedrag van deze ondergeschikte eveneens aansprakelijk is voor de schade van de gelaedeerde. Op grond van een op 3 november 1998 aan klagers en verzekeraar uitgebracht advies van hun advocaat heeft verzekeraar besloten af te zien van hoger beroep. Klagers hebben toen een andere advocaat ingeschakeld. De klacht betreft de weigering van verzekeraar de kosten van deze advocaat voor zijn rekening te nemen.

De klacht

Bij dagvaarding van 26 mei 1997 heeft de gelaedeerde klagers voor de rechtbank gedaagd om een verklaring voor recht te verkrijgen dat klagers aansprakelijk zijn voor de gevolgen van het ongeval en om schadevergoeding te krijgen. Op verzoek van verzekeraar heeft een advocaat de procedure gevoerd.

Klagers waren niet tevreden over de advocaat en hebben een andere advocaat de behandeling van de zaak laten overnemen. Deze heeft daarover einde 1998/begin 1999 met de vorige advocaat en met verzekeraar gecommuniceerd. Verzekeraar is nu echter van mening dat hij de declaraties van de nieuwe advocaat niet behoeft te vergoeden.

Klagers kunnen zich daarmee niet verenigen. Verzekeraar is sinds 15 december 1998 op de hoogte van het feit dat een andere advocaat aan klagers rechtsbijstand verleent, en heeft daartegen nimmer bezwaar gemaakt. Uit de brief van 15 december 1998 van deze advocaat aan verzekeraar, waarin staat vermeld dat cliënten hem verzocht hebben de behandeling van de zaak over te nemen, heeft verzekeraar niet kunnen opmaken dat klagers van plan waren voor eigen rekening ter behartiging van hun eigen belangen deze advocaat in te schakelen. Klagers heeft van het begin af aan een algehele overname van de zaak door deze advocaat voor ogen gestaan. Dienaangaande blijkt verzekeraar van een onjuiste veronderstelling uit te gaan. Aangezien verzekeraar tegen de overname van de zaak geen bezwaar heeft gemaakt, heeft de nieuwe advocaat zijn rechtsbijstand met goedvinden van verzekeraar verleend.

Het standpunt van verzekeraar

Op 10 december 1998 ontving verzekeraar telefonisch bericht van één van de klagers (de scheidsrechter/begeleider) dat hij een advocaat had ingeschakeld om zijn belangen te behartigen. In dit gesprek kwam aan de orde dat deze advocaat eerst aan de advocaat van de gelaedeerde een garantieverklaring zou vragen. In de garantieverklaring zou moeten staan dat gelaedeerde zijn aanspraken tot schadevergoeding zou beperken tot de verzekerde sommen (totaal f 2.000.000,-). Zou geen garantie worden afgegeven, dan zou hoger beroep worden ingesteld. Klager gaf aan dat zijn advocaat wellicht nog contact met verzekeraar zou opnemen.

Vervolgens heeft verzekeraar telefonisch contact gezocht met de advocaat van de gelaedeerde en op 14 december 1998 een bevestiging van het voorgaande gekregen.

Diezelfde dag meldde de nieuwe advocaat van klagers zich telefonisch bij verzekeraar en deelde mede dat hij in gesprek was met de advocaat van de gelaedeerde over de garantie met betrekking tot de beperking van de aanspraken tot f 2.000.000,-, vermeerderd met wettelijke rente en buitengerechtelijke kosten, gelijk aan de door

2001/16 WA

verzekeraar te dezen verleende polisdekking. Voorts deelde hij mede dat hij inmiddels een brief had verzonden aan de vorige advocaat van klagers. Hij zou zich nog schriftelijk bij verzekeraar melden en verzoeken de polisvoorwaarden op te sturen.

Op 15 december 1998 belde de nieuwe advocaat van klagers verzekeraar opnieuw. Hij beklagde zich over de houding van het kantoor van de vorige advocaat van klagers ten aanzien van de afgifte van de processtukken. Voorts informeerde hij naar de vergoeding van zijn kosten, waarop verzekeraar vooralsnog afwijzend heeft gereageerd.

Bij brief van 15 december 1998 van de vorige advocaat van klagers ontving verzekeraar als bijlage de brief van 10 december 1998 van de nieuwe advocaat van klagers, waarin deze te kennen gaf dat hij op verzoek van klagers de behandeling van de zaak overnam.

In zijn brief van eveneens 15 december 1998 meldde de nieuwe advocaat van klagers zich voor het eerst officieel bij verzekeraar als de belangenbehartiger van klagers.

Bij brief van 16 december 1998 zond de nieuwe advocaat verzekeraar kopie van correspondentie tussen hem en de vorige advocaat. In deze brief (verzekeraar bedoelt: een brief van dezelfde datum aan de vorige advocaat) schreef de advocaat: '(Verzekeraar) heeft te kennen gegeven het hoger beroep tegen het oordeel van de Rechtbank dat (klagers) aansprakelijk zijn voor de door (de gelaedeerde) geleden schade niet te willen bekostigen etc.'

Bij brief van 17 december 1998 heeft verzekeraar de nieuwe advocaat de toepasselijke polisvoorwaarden gezonden en hem medegedeeld dat de vorige advocaat was verzocht om een kopie van het procesdossier naar hem te zenden.

Vervolgens hebben klagers en de gelaedeerde zich gebogen over de garantieverklaring, waarbij verzekeraar bij brief van 8 januari 1999 aan de nieuwe advocaat, en op 6 januari 1999 telefonisch aan de advocaat van de gelaedeerde, uitdrukkelijk heeft te kennen gegeven dat hij hierin geen partij is.

Uiteindelijk heeft verzekeraar op uitdrukkelijk verzoek van de advocaat van de gelaedeerde nog een verklaring afgegeven, waarin hij de dekking op de onderhavige polissen heeft bevestigd. Verzekeraar heeft ook te kennen gegeven dat hij zal berusten in het eindvonnis in de bedoelde procedure. Hierbij gaf hij aan dat hij het geschil in de procedure over de schadepost buitengerechtelijke kosten (kosten van de advocaat van de gelaedeerde) voor bindend advies heeft voorgelegd aan de Sector Schade-verzekering, Afdeling Rechtsbijstand, van het Verbond van Verzekeraars.

Verzekeraar heeft derhalve nimmer te kennen gegeven dat de kosten die de nieuwe advocaat aan klagers in rekening zou brengen, ten laste van verzekeraar gebracht konden worden. Verzekeraar heeft hem zelfs uitdrukkelijk medegedeeld hierin afwijzend te moeten beschikken. Dat deze boodschap begrepen is, mag blijken uit de brief van 16 december 1998 van de nieuwe advocaat.

Zelfs indien verzekeraar het verzoek om vergoeding van de kosten niet expliciet zou hebben afgewezen, dan nog mocht deze advocaat niet ervan uitgaan dat de kosten vergoed zouden worden. In de polisvoorwaarden staat dat verzekeraar de kosten van rechtsbijstand vergoedt, welke in zijn opdracht of met zijn goedvinden zijn gemaakt. Het is duidelijk dat uit het handelen van verzekeraar in deze zaak op geen enkele manier afgeleid kan worden dat hij opdracht heeft gegeven of toestemming heeft verleend.

Bovendien komt klagers terzake geen enkel recht meer toe, gelet op de in de polisvoorwaarden opgenomen vervaltermijn van 1 jaar. Klagers hebben zich van

2001/16 WA

deskundige bijstand voorzien en hun advocaat heeft de polisvoorwaarden ontvangen. Dan is niet onredelijk een beroep op deze vervaltermijn te doen.

Het commentaar van klagers.

Klagers hebben, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, hun klacht gehandhaafd en deze nog nader toegelicht. Zij merken nog op dat verzekeraar zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de overname van de behandeling door hun nieuwe advocaat. Pas nadat deze zijn declaratie had ingediend, heeft verzekeraar zich op het standpunt gesteld dat klagers zich tot de advocaat hebben gewend om hun persoonlijke vermogen veilig te stellen en, daar niet het belang van verzekeraar in het geding was, verzekeraar niet gehouden is de kosten van de advocaat te voldoen. Voorts merken zij nog op dat het verzekeraar gelet op het arrest van de Hoge Raad van 12 januari 1996, NJ 1996, 683, en uitspraken van de Raad van Toezicht niet vrijstaat thans een beroep op een vervaltermijn te doen, zonder eerst klagers of hun advocaat te hebben medegedeeld dat de termijn ging lopen.

Het verdere verloop van de klachtprocedure

In reactie op het commentaar van klagers heeft verzekeraar bij brief van 22 december 2000 zijn beroep op de in de polisvoorwaarden opgenomen vervaltermijn gehandhaafd.

Het overleg met verzekeraar

Ter zitting is de klacht met verzekeraar besproken. Verzekeraar heeft daarbij te kennen gegeven het gedane beroep op de vervaltermijn niet langer te handhaven.

Het oordeel van de Raad.

1. Verdedigbaar is het standpunt van verzekeraar dat er geen sprake van is dat de nieuwe advocaat klagers met goedvinden of in opdracht van verzekeraar heeft bijgestaan, zoals door klagers wordt gesteld. Dat daarvan geen sprake is vindt steun in de volgende feiten. 1. Verzekeraar heeft besloten te berusten in het vonnis van de rechtbank waarin werd geoordeeld dat de scheidsrechter/begeleider onzorgvuldig had gehandeld en dat de rugbyclub wegens het gedrag van deze ondergeschikte eveneens aansprakelijk is voor de schade van de gelaedeerde. 2. Verzekeraar heeft zich verbonden tot uitkering van de totale verzekerde sommen ten bedrage van f 2.000.000,-. 3. Hierna ging het slechts om de mogelijke gehoudenheid van klagers om met hun eigen vermogen de gelaedeerde verder schadeloos te stellen. Ook de tussen de betrokkenen gevoerde, aan de Raad overgelegde correspondentie biedt geen steun voor de stelling van klagers, terwijl uit een door verzekeraar overgelegde notitie betreffende een telefoongesprek op 15 december 1998 met de nieuwe advocaat het tegendeel blijkt. Zulk een goedvinden of opdracht kan niet worden afgeleid uit het feit dat na de mededeling van de nieuwe advocaat van klagers dat hij de behandeling van de zaak had overgenomen, op verzoek van verzekeraar de vorige advocaat een kopie van het procesdossier aan deze advocaat heeft toegezonden. Door het innemen van voormeld standpunt heeft verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet geschaad. De klacht is derhalve ongegrond.

2. Ambthalfve overweegt de Raad dat verzekeraar daarentegen wel de goede naam van het verzekeringsbedrijf heeft geschaad door, blijkbaar ervan uitgaande dat de in de toepasselijke polisvoorwaarden opgenomen vervaltermijn geldt voor de onderhavige vordering, zich in zijn

2001/16 WA

verweerschrift te beroepen op het verstrijken van deze vervaltermijn. Vaste rechtspraak van de Raad is immers dat een beroep op zodanige vervaltermijn, uit een oogpunt van handhaving van de goede naam van het verzekeringsbedrijf, niet kan worden aanvaard tenzij de verzekeraar op niet mis te verstane wijze heeft meegedeeld dat de vervaltermijn ging lopen. Dit wordt niet anders als de belanghebbende wordt bijgestaan door een advocaat. Nu verzekeraar ter zitting heeft meegedeeld het beroep op de vervaltermijn niet langer te handhaven, ziet de Raad geen aanleiding om aan het onder 2. weergegeven oordeel financiële of andere consequenties voor verzekeraar te verbinden.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht zoals onder 1. vermeld ongegrond.

Aldus is beslist op 2 april 2001 door Mr. M.M. Mendel, voorzitter, Mr. D.H. Beukenhorst, Drs. C.W.L. de Bouter, Mr. R. Cleton en Mr. E.M. Dil-Stork, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. M.M. Mendel)

De Secretaris:

(Mr. S.N.W. Karreman)